

[Glønborg]

Jeg mener, det er dybt uretfærdigt og usolidarisk over for de dårligere stillede, at man fra samfundets side vil blive ved med at dele penge ud til de mennesker, som igennem a-kasse-systemet har fået store bidrag, men som egentlig ikke er i nogen social nød. Der er jo mange, som udmærket kan klare sig, selv om de ikke fortsætter i a-kasse-systemet. Der er blevet talt meget, meget lidt om dem, men kendsgerningerne er jo, at de faktisk får mange penge.

Der er talt vældig meget om dem, der virkelig kommer i knibe; det er også dem, vi skal se på, og det er dem, vi skal prøve at hjælpe. Men så skal vi også have skaffet nogle skillinger til at hjælpe dem med. Og nogle af disse penge kunne samfundet skaffe ved på et eller andet tidspunkt at holde op med at betale til dem, som ikke behøver dem, over a-kasse-systemet.

Den tanke har været fremme, om vi måske skulle se på, om det var rigtigt at bevare den gensidige forsørgerforpligtelse inden for ægteskabet. Jeg vil gerne pege på, at hvis man er samboende uden at være gift, har man naturligvis de økonomiske fordele, som det giver at være samboende. Man sparer nægtelig en del udgifter ved at bo et par stykker sammen frem for at have hver sin bolig og husstand. Men i bistandssystemet drager man kun konsekvensen, hvis man er gift med hinanden. Det vil altså sige, at i stedet for at tale om, at vi ophæver det gensidige forsørgerbegreb i ægteskabet, kunne vi måske sige, at vi tog faktisk hensyn til den besparelse, som man opnår ved at være samboende, når man er reelt samboende. På den måde kunne der måske også blive nogle skillinger tilovers til at hjælpe dem, som får et reelt problem.

Jeg er enig i, at vi skal have fat i problemkomplekset omkring samlivsforholds økonomiske virkning. Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at vi ikke skal tage fat på det isoleret, altså kun tage fat i det hjørne, som vi støder på her; men vi skal mærke os, at der er noget her, vi skal have talt om.

Jeg vil gerne sige, at naturligvis skal det principielt være sådan, at mennesker kan leve, også på bistandssystemet, i dette samfund, men det er muligt at leve på én indtægt, når man tager sig tid til at indrette sig efter det.

Jan Petersen (S):

Det har været et par spændende timer, og

jeg hører til de lyttende i denne sag. Jeg skal som ordfører for forslagsstillerne nøjes med at kommentere de ting, som jeg syntes var vigtige i dagens debat; den store arbejdsmarkedspolitiske debat om det hele vil jeg derfor ikke komme så meget ind på.

Det har været en central del af diskussionen, om der var tale om et forligsbrud. Jeg vil alligevel gøre den bemærkning, at det har været en relativt afdæmpet kritik af Socialdemokratiet, der er kommet på dette punkt. Jeg vil gerne føje til, at spørgsmålet om forligsbrud jo kan gøres op i store og små forhold.

Da dette forlig blev indgået, var jeg ikke medlem af Folketinget. Det binder os selvfølgelig stadig væk til forliget, det er ikke det, jeg vil ind på, men derimod arbejdet med udmøntningen af dette forlig. Jeg erindrer adskillige ting i forligets første periode, der forhindrede mennesker i at anvende de rettigheder, de rent faktisk havde fået via dette forlig. Lad det være en bemærkning til de undersøgelser, som der er givet tilsagn om at vi får foretaget, af, hvor mange mennesker der ikke har fået fuld mulighed for at bruge deres rettigheder, fordi der var indkøringsvanskeligheder, ikke mindst på uddannelses tilbudssiden. Det kunne man også lade indgå i en liste over, hvorvidt dette forlig er overholdt godt nok, og hvorvidt dette forlig har nogle punkter, hvor det er rimeligt, at et forligsparti kommer med forslag. Derudover får jeg lyst til at gøre den bemærkning, at det vist ikke er forligsbrud at komme med forslag.

For så vidt angår det andet hovedtema, aktiveringsforhandlingerne og Zeuthenudvalget, tilsagn om en undersøgelse, samt at det også er muligt i forligskredsen at debattere målrettede løsninger, så forventer vi, at der kan forhandles videre. Det var også den stemning, der efterlod sig hos mig omkring disse problemer.

Men jeg bliver nødt til at sige, at vort signal med dette forslag, er, at under de kortsigtede forhandlinger om aktivering m.v. har dele af denne gruppe et forsørgelsesproblem. Det er et kortsigtet problem, og derfor er forslaget kortsigtet. Det er ikke acceptabelt for os at vente, indtil Zeuthenudvalget er færdigt, og indtil vi har fået revideret forliget, og det er ikke acceptabelt for os, at dette problem får lov til at udvikle sig. Det er det ene signal, vi giver.

Det andet signal, vi vil give, er lige præcis det, som en del har været inde på, nemlig at vi